

“No ens quedem tranquils amb les coses convencionals”

Ds, 8/06/2013 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència del papa Francesc als estudiants de les escoles dels jesuïtes d'Itàlia i Albània, acompanyats dels seus pares i professors, a l'Aula Pau VI del Vaticà 7 de juny de 2013 (I)

“Estimats nois, estimats joves!

Jo he preparat aquest discurs per dir-vos...però... és de cinc pàgines! Una mica avorrit... Fem una cosa: jo en faré un petit resum i després entregaré això (*el discurs sencer, n.d.t*), al Pare Provincial, el donaré al Pare Lombardi, perquè tots vosaltres el tingueu per escrit. I després, hi ha la possibilitat que alguns de vosaltres facin alguna pregunta i puguem fer un petit diàleg. Us agrada això, o no? Sí? Doncs bé. Anem per aquest camí.

El primer punt d'aquest escrit és que en l'educació que donem als jesuïtes el punt clau és -per al desenvolupament de la nostra persona- la *magnanimitat*. Nosaltres hem de ser magnànims, amb el cor gran, sense por. Apostar sempre pels grans ideals. Però també la magnanimitat amb les coses petites, amb les coses quotidianes. El cor ample, el cor gran. I aquesta magnanimitat és important trobar-la amb Jesús, en la contemplació de Jesús. Jesús és qui ens obre les finestres a l'horitzó. Magnanimitat significa caminar amb Jesús, amb el cor atent al que Jesús ens diu.

En aquest context voldria dir alguna cosa als educadors, als treballadors de les escoles, i als pares. Educar. En l'educació cal mantenir un equilibri, contrabalançar bé els passos: un pas ferm en el marc de la seguretat, però l'altre anant en la zona a risc. I quan el risc es converteix en seguretat, l'altre pas busca una altra zona de risc. No es pot educar només en la zona de la seguretat: no. Això és impedir que les personalitats creixin. Però tampoc no es pot educar només en la zona de risc: és massa perillós. Aquest equilibri dels passos, recordeu-ho bé.

Hem arribat a l'última pàgina. I a vosaltres, educadors, vull animar-vos també a buscar noves formes d'educació no convencionals, segons la necessitat dels llocs, dels temps i de les persones. Això és important, en la nostra espiritualitat ignasiana: anar sempre a més, i no quedar-nos tranquils amb les coses convencionals. Buscar noves formes segons els llocs, els temps i les persones. Us animo a a això”.

Traducció: Marta Nin